

Η ΦΩΝΗ ΧΗΡΩΝ ΚΑΙ ΟΡΦΑΝΩΝ

Συγγώρησέ μου πρώτα—πρώτα τὸ θάρρος πού παίρνω νὰ ζητήσω λίγο—μὰ πολὺ λίγο—χῶρο ἀπ' τὶς πολύτιμες στήλες σου. Δὲν ξαίρω ἂν ἔχω τὸ δικαίωμα αὐτὸ καὶ γι' αὐτὸ σπεύδω νὰ δηλώσω τὴν ιδιότητά μου ὡς συνταξιούχου χήρας δημοδιδασκάλου, πού ἐπὶ 36 ὁλόκληρα χρόνια εἶχεν ἀφοσιωθῆ στη λειτουργία τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ πέθανε σχεδὸν στὸ θρανίο ἢ ἀκριβέστερα στὴ σκάλα τοῦ σχολείου πού δίδασκε. Ἀφίνω τώρα τὸν πεθαμένο κι ἔρχομαι στοὺς ζωντανούς πού ἀργοπεθαίνουν. Δηλαδή σὲ μᾶς τὶς γυναῖκες τῶν πεθαμένων δημοδιδασκάλων πού τρέφουμε τὰ ὄρφανά μας. Ἡ ζωὴ γιὰ μᾶς εἶναι ἀνυπόφορη. Πῶς μπορεῖ νὰ ζήσει μιὰ οἰκογένεια ἐνὸς ἀποθανόντος δασκάλου μὲ 150 δραχμὲς σύνταξη τὸ μῆνα; (τόσα τουλάχιστο παίρνω ἐγώ.) Οἱ 150 αὐτὲς δραχμὲς ποιὸς μπορεῖ ποτὲ νὰ πῆ πὼς ἀποτελοῦν ἐνὶ δίκαιο ἀντίκρουσμα στὰ 36 χρόνια διδασκαλίας; τοῦ μακαρίτη συζύγου μου; Πόσες χιλιάδες δυστυχημένων χηρῶν συνταξιούχων ὑπάρχουν πού ψοφᾶνε τῆς πείνας μαζὶ μὲ τὰ τόσα ὄρφανά τους; Πόσα ὄρφανά ἀποθανόντων δημοδιδασκάλων ρέβουνε, γυμνητεύουν καὶ χλωμιασμένα γυρίζουν ἄστεγα, ἀπροστάτευτα, ἀγράμματα στοὺς δρόμους; Πόσες χῆρες μεταβληθῆκανε σὲ πλῆσιρες καὶ σὲ πωλήτριες χόρτων τοῦ ἀγροῦ;

Μὰ ἂν τὸ Κράτος τῆς τόσης ἀδικίας καὶ ἀνισότητος φαίνεται ἀχάριστο, ἄστοργο καὶ οκληρὸ στὸ τόσο ζωτικὸ ζήτημα πού ἀφορᾷ πολλὰς χιλιάδες οἰκογένειες συνταξιούχων χηρῶν δημοδιδασκάλων, ἢ Ὁμοσπονδία τῶν Δημοδιδασκάλων τί θὰ κάμῃ; Ἐχει λάβει ὑπ' ὄψιν τῆς τὸ ζήτημα αὐτὸ πού κατὰ τὴ γνώμη μου πρέπει νὰ ποτελέσῃ ἕνα ἀναπόσπαστο κομμάτι ἀπ' τὸν ὅλον ἀγῶνα πού θὰ κάμῃ γιὰ τὴν ἀνόρθωση τῆς Λαϊκῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἀποκατάσταση τοῦ κλάδου; Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι δὲν παρακολούθησα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὶς ἐκδόσεις τοῦ «Δ. Β.» καὶ δὲν ξαίρω, ἂν ἢ «Δ. Ο.» θεωρῆ ἢ ὄχι σκόπιμο νὰ ἐπεκτείνῃ τὸν οἰκονομικὸ τῆς ἀγῶνα καὶ ἀπάνω στὸ ζήτημα τῆς αὐξήσεως κάθε συντάξεως οἰκογενείας ἀποθανόντος δημοδιδασκάλου, τουλάχιστο στὸ ποσὸ τῶν 1000 δραχμῶν, ὡς τὸ τελευταῖο ὄριο καὶ τῆς πιὸ τελευταίας συντάξεως, ὡστόσο ὅμως μοῦ φαίνεται ὅτι ἢ προσεχῆς

Γενική Συνέλευσις τοῦ Ἀπριλίου πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὄχι μόνο σὰν ἠθικὴ ὑποχρέωσις, ἀλλὰ καὶ σκοπὶμο νὰ ἀσχοληθῆ καὶ μὲ μᾶς τὶς ἐγκαταλελειμμένες στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ οἰκογένειες τῶν ἀποθανόντων συναδέλφων σας. Ἀπαραίτητα τὸ ζήτημά μας πρέπει νὰ πάρῃ μορφὴ προγραμματικῆς θέσεως σχετικὰ μὲ τὸ οἰκονομικὸ μέρος τοῦ ἀγῶνος τῆς Ὁμοσπονδίας. Θὰ πρέπει μάλιστα νὰ ἀσχοληθῆ καὶ μὲ τὸ ἐξ ἴσου σπουδαῖο ζήτημα τῆς *δωρεάν*-δαπάναις τοῦ Κράτους-ἐκπαιδύσεως τῶν τέκνων τῶν ἀποθανόντων δημοδιδασκάλων καὶ τῆς *ὑποτροφίας* μέχρι πέρατος τῶν σπουδῶν (μᾶς οἰασθήποτε ἐπιστήμης) τῶν πιδ ἱκανῶν καὶ ἐπιδεκτικῶν μαθησέως ἐκ τούτων. Ἄν ἡ Ὁμοσπονδία δὲν ἐνδιαφερθῆ γιὰ μᾶς, ποῖος θὰ ἐνδιαφερθῆ; Τὸ Κράτος τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῶν καταχραστῶν; Ἄλλωστε τὸ ζήτημα εἶναι στενωτάτα συνδεδεμένο μὲ τὸν ὅλον ἀγῶνα τῆς Ὁμοσπονδίας. Μήπως στὴ θέσι πού βρισκόμαστε ἑμεῖς σήμερα δὲ θὰ ἔρθουν αὔριο καὶ ἄλλες οἰκογένειες;

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς γράψω καὶ ἀφίνω στὴν κρίσι τῆς Ὁμοσπονδίας τὸ τόσο ζωτικὸ ζήτημά μας.

Στὸν καιρὸ πού ὅλοι οἱ ἀπόκληροι καὶ ἀδικημένοι ἐργάτες τοῦ χειοῦ καὶ τοῦ πνεύματος ἐνώνονται, ὀργανώνονται γιὰ τὴν ὁμαδικὴ ἐξυπηρέτησι τῶν συμφερόντων τους καὶ τὴν πραγματοποιίησι τῶν ἀπαράγραπτων δικαίων τους, θὰ εἶναι ἀδικαιολόγητη, ἀλλὰ καὶ *ἐγκληματικὴ* - ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πῶ - ἡ ἐγκοτάλειψη τῆς δικῆς μας κατηγορίας, πού εἶναι ἡ πιδ δυστυχισμένη καὶ ἐγκαταλελειμμένη στὸ σημερινὸ κοινωνικὸ στρόβιλο, πού κυριαρχοῦνε οἱ δυνατοὶ καὶ ἐξαφανίζονται οἱ ἀδύνατοι.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι στὸν τίμιον ἀγῶνα σας δὲ θὰ λησμονήσετε τὴ δικὴ μας παραγκωνισμένη θέσι τῶν πεθαμένων συναδέλφων σας, πού πολλοὶ σήμερα ἀπὸ σᾶς εἶσατε μαθητές τους, σᾶς ἀπευθύνω, τοὺς πιδ θερμοὺς χαιρετισμοὺς γιὰ τὴν ἐπικράτησι τοῦ ἀγῶνος σας καὶ τὶς εὐχές μου νὰ τραβήξετε στὸν ἀγῶνα σας ὅσο μπορεῖτε καὶ πιδ *ἀριστερά*.

ΧΡΥΣΑΝΘΗ Π. ΞΥΔΗ

Συνταξιούχος ἀποθάνοντος δημοδιδασκάλου

Ἐν Θήβαις, 25 Φεβρουαρίου 1925.

(«*Διδασκαλικὸν Βῆμα*» 22 Μαρτίου 1925).